

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2007. évi október hó 31. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Bács-Kiskun Megyei Bíróság** 2007. évi július hó 5. napján kihirdetett **8.B.201/2007/12.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A vádlott cselekményét **életveszélyt okozó testi sértés bűntettének m i n ő s í t i .**

A börtön tartamát **2 (Kettő) évre e n y h í t i .**

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását **m e l l ő z i .**

A szabadságvesztés végrehajtását **5 (Öt) év próbaidőre f e l f ü g g e s z t i .**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **h e l y b e n h a g y j a .**

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét emberölés bűntettének kísérletében állapította meg. Ezért 4 év börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

Az elsőfokú ítélet ellen ellenérdekű fellebbezéseket jelentettek be:

- az ügyész a vádlott terhére, az enyhítő szakasz alkalmazása miatt, súlyosítás érdekében, hosszabb tartamú börtönbüntetés kiszabása végett;

- a vádlott és védője egyezően a kiszabott büntetés enyhítése érdekében, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése végett.

A fellebbviteli főügyészség átiratában, majd a nyilvános ülésen jelen lévő ügyész perbeszédében a vádlott terhére bejelentett fellebbezést fenntartotta.

A vádlott fellebbezését írásban megindokolta, ebben elsősorban továbbra is a kiszabott büntetés enyhítését, másodlagosan - az ügyészi fellebbezés miatt - az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A vádlott és védője a fellebbezési nyilvános ülésen fellebbezéseiket azonos tartalommal tartották fenn.

Az ítéletábra a védelmi fellebbezéseket - az azokban előadott indokoktól eltérő okból ugyan, de - alaposaknak tartotta.

A másodfokú bíróság a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le. Az ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve az ügy érdemi elbírálását érintő valamennyi szükséges és lehetséges bizonyítékot beszerezte. Részletesen számot adott arról, hogy a vádlott megváltoztatott vallomásaival szemben miért a vádlottnak a nyomozás során első alkalommal tett tényfeltáró, bűnösségére is kiterjedő vallomását fogadta el bizonyítékként. Az ily módon megállapított tényállása megalapozott és irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és a vádlott bűnösségére levont jogi következtetést a fellebbezések sem támadták.

Az irányadónak tekintett elsőfokú ítéleti tényállást alapul véve az abban megállapított tényekből az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére. Azt is helyesen állapította meg, hogy a vádlott a tényállásban részletezett magatartásával a Btk. 166. § (1) bekezdése szerinti emberölés bűntettének a Btk. 16. §-a szerinti kísérletét követte el. Az ítéletábra az elsőfokú ítélet 4. oldal utolsó bekezdését az ítélet jogi indokolásába utalja. Az ott részletezettek ugyanis a bíróság által megállapított tényekből levont jogi következtetéseket tartalmazzák, Bf.II.298/2007/7.

amelyek nem a tényállásba, hanem a jogi indoklásba tartoznak (BH 2005.167).

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottnak a bűncselekmény elkövetése után tanúsított magatartását nem tekintette önkéntes eredmény elhárításnak. Erre vonatkozó okfejtését (elsőfokú ítélet 10. oldal utolsó bekezdése) az ítélőtábla nem osztotta. Az elsőfokú bíróság azért nem látta megállapíthatónak a vádlott javára az önkéntes eredmény- elhárítást, mert 1.) nemcsak a vádlott, hanem a sértett is átszaladt a szomszédba segítséget kérni, 2.) a vádlott nem vett részt a sértett sebeinek bekötözésében, 3.) a bíróság nem látta bizonyítotttnak azt, hogy a közvetett életveszély elhárításához vezető okfolyamat megindulása kifejezetten a vádlottnak lett volna köszönhető.

A sértett sérüléseiről készült igazságügyi orvosszakértői vélemény, annak kiegészítése és **(szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértő tárgyalási nyilatkozata szerint a sértett a nyaki visszerek tényleges megsérülése miatt közvetett életveszélyes állapotba került. Ez a sérülés a szakértő szerint bárki által - akár önkezűleg is - egy egyszerű nyomókötéssel ellátható. A közvetett életveszélyes állapot azonban azt jelenti, hogy mindenfajta ellátás nélkül a sértett állapota súlyosbodhat és a vérzés folytán akár közvetlen életveszélyes állapotba is kerülhet, ami végső soron a halálát is eredményezheti.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott rögtön a sértett megszúrása után átszaladt a szomszédba és az ott lakó ismerősének szolt, hogy hívjon mentőt. Ez az ismerős, a tanúként is kihallgatott **1. sz. tanú** a vádlott kérésének eleget tett és a mentők kérkezéséig igyekezett ellátni a sértett sérüléseit.

Azt, hogy a sértett állapota ezen ellátás nélkül jelentősen rosszabbodott volna, **(2. sz. tanú neve)** mentőtiszt tanúkénti vallomása alátámasztotta.

Az önkéntes eredmény-elhárítás olyan tevőleges magatartás, amely megszakítja az elkövetői tevékenység által az eredmény bekövetkezése irányában fejlődő okfolyamatot. A tárgyi oldalt illetően ez azt jelenti, hogy az elkövető eredeti szándéka szerinti halálos eredmény nem következik be. Az alanyi oldal jellemzője az, hogy az elkövető céltudatosan azért cselekedjen, hogy az eredetileg szándékolt eredmény elmaradjon. Ilyenkor az elkövető szándéka már megfordult, vagyis szándéka nem a halálos eredmény előidézésére, hanem éppen ellenkezőleg, a sértett életének megmentésére irányul (BH 1999.95).

A jelen ügyben ha és amennyiben a sértett sérülései ellátatlanul maradtak volna, úgy a közvetett életveszélyes állapot közvetlen életveszélyessé válhatott volna, amely végső soron a sértett halálát is eredményezhette volna. A vádlott ebbe az okfolyamatba avatkozott be azáltal, hogy nyomban a szomszédba szaladt, hogy az ismerőse a mentőket értesítse. Az önkéntes eredmény-elhárításnak nem feltétele, hogy azt kizárólag a terhelt gyakorolja. A bírói gyakorlat következetes abban, hogy ezzel

egyenértékű az is, ha a terhelt más személy közreműködésének felhasználásával teszi azt meg (BH 2005.271., BH 2003.98). Feltétel azonban, hogy ez a személy alkalmas legyen az eredmény elhárítását célzó magatartás kifejtésére.

A bűncselekmény elkövetésének helyszínén három személy tartózkodott, valamennyien ittas állapotban voltak. A vádlott ezért megfelelően cselekedett, amikor a szomszédban lakó, nem ittas ismerősét kérte meg a segítségnyújtásra. Ez a személy alkalmas volt arra, hogy ne csak a mentőket értesítse, hanem arra is, hogy azok kiérkezéséig a sértett sérüléseit ellássa. Nem szükséges az önkéntes eredmény-elhárításhoz az sem, hogy a vádlott legyen az, aki a sértett sérüléseit bekötözi.

A vádlott tehát a sértett megszúrása után céltudatosan azért cselekedett, hogy a súlyosabb következményeket elhárítsa. Magatartása önkéntes, minden külső kényszerítő körülmény nélküli volt.

Ezért az ítéletábra a vádlottnak ezt az önkéntes elhárító tevékenységét önkéntes eredmény-elhárításként értékelte.

Bár a sértett sérüléseinek gyógytartama ténylegesen 8 napon belüli volt, a sérülések elhelyezkedésére figyelemmel a közvetett életveszélyes állapot ténylegesen bekövetkezett. Így az ítéletábra a Btk. 17. § (3) és (4) bekezdésének alkalmazásával a vádlott bűnösségét az un. maradék bűncselekményben, vagyis a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés I. fordulata szerint minősülő és büntetendő életveszélyt okozó testi sértés büntetében - melyet a vádlott eshetőleg szándékkal követett el - állapította meg.

Bf.II.298/2007/7.

A minősítés megváltoztatása folytán az ítéletábra a büntetés kiszabását befolyásoló tényezőket újraértékelte. A megváltoztatott minősítésre tekintettel mellőzte enyhítő körülményként értékelni a kísérletet, továbbá a vádlottnak a bűncselekmény elkövetése után tanúsított magatartását, hiszen épp erre figyelemmel állapította meg javára az önkéntes eredmény- elhárítást. A másodfokú bíróság további enyhítő körülményként értékelte, hogy az életveszélyes állapot közvetett volt, továbbá, hogy a sértett valamennyi sérülése 8 napon belül gyógyult. Az elsőfokú bíróság egyebekben helyesen vette számba az enyhítő körülményeket, amelyek közül az ítéletábra nyomatékosan a vádlott javára értékelte a sértetti közrehatást.

A súlyosító körülményeket csupán annyiban helyesbítette a másodfokú bíróság, hogy a megváltoztatott minősítésre figyelemmel nem az élet elleni, hanem a testi épség elleni bűncselekmények gyakorisága értékelhető a vádlott terhére. Mellőzte súlyosító

körülményként figyelembe venni az ittas állapotban elkövetett bűncselekmények elszaporodottságát. A teljesség érdekében jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy a minősítés változatlanul hagyása esetén is az ittas emberek közötti egyszerű vitáknak agresszív, tetteges, durva, életellenes cselekményekkel való megoldását kellett volna súlyosítóként értékelni (BH 2003.307).

Az életveszélyt okozó testi sértés büntetét a törvény 2-től 8 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A vádlottnál számba vett enyhítő körülmények száma és súlya indokolták a törvényi minimumban megállapított szabadságvesztés kiszabását. Az ítélet tábla álláspontja az, hogy a büntetlen előéletű, a bűncselekmény elkövetését beismerő vádlott esetében a Btk. 37. §-ában írt büntetési célok ilyen tartamú szabadságvesztés kiszabásával is elérhetők.

A sértetti közrehatásra, illetve a sértett megbocsátására, a vádlott őszinte, megbánó magatartására tekintettel az ítélet tábla szükségtelennek tartotta a szabadságvesztés azonnali végrehajtását, ezért azt a Btk. 89. § (1) és (2) bekezdése alapján felfüggesztette. A bűncselekmény tárgyi súlya azonban azt tette szükségessé, hogy a felfüggesztés próbaidejét a bíróság a Btk. 89. § (3) bekezdése alapján a törvényi maximumban határozza meg. A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése miatt az ítélet tábla mellőzte a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a védelmi fellebbezéseket a már kifejtettek okokra tekintettel ítélte alaposaknak, ezért az elsőfokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

S z e g e d , 2007. évi október hó 31. napján

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk. Dr.Cserhádi Ágota sk. Dr.Mezőlaki Erik sk.
a tanács elnöke a tanács tagja,előadó a tanács tagja

A Szegedi Ítélet tábla Bf.II.298/2007/7. számú ítélete és a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 8.B.201/2007/12. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

S z e g e d , 2007. évi október hó 31. napján

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke